

[Justitsministeren.]

Jeg skal tillade mig at give en Redegørelse for den hidtidige Vaabenlovgivning, idet jeg mener, det har en vis Interesse for de ærede Medlemmer ved Behandlingen af dette Lovforslag.

Den første egentlige Vaabenlov var Loven af 28. April 1934, men allerede ved Lov af 22. November 1918 var Justitsministeren blevet bemyndiget til at forbyde Indførsel af Vaaben, Genstande, der kunde benyttes som Vaaben, Ammunition og Sprængstoffer samt Stoffer, der kunde benyttes til Fremstilling af Sprængstoffer. Og i Henhold til denne Lov var der af Justitsministeren udstedt en Række Indførselsforbud.

Omtrent samtidig blev der efter Justitsministeriets Paabud i Medfør af Politilovene udstedt Forbud mod Salg uden Polititilladelse af lignende Genstande og Stoffer som de af Indførselsforbudet omfattede, dog af noget mindre vidtgaaende Indhold, ligesom der blev udstedt Forbud imod, at civile Personer bar Vaaben.

Loven af 1934 tilsigtede at samle de ovennævnte Bestemmelser under een Lov med en ensartet Straffebestemmelse for alle Overtrædelser samt at supplere dem, saaledes at det offentlige blev i Stand til i fornødent Omfang at føre Kontrol med, at Vaaben m. v. ikke blev opsamlet i ulovligt Øjemed.

Som noget nyt forbød Loven af 1934 Tilvirkning af Vaaben m. v. uden Justitsministeriets Tilladelse. Tilvirkning af Sprængstoffer, bortset fra Sortkrudt, var dog allerede ifølge Sprængstofloven af 7. April 1899 undergivet Justitsministeriets Kontrol.

Ved Loven af 1934 blev riflede Salonvaaben, der hidtil havde været undtaget fra de gældende Bestemmelser, inddraget under Loven, ligesom Forbudet mod Salg uden Tilladelse blev udvidet til at omfatte anden Overdragelse end Salg og rettet ikke blot mod Overdrageren, men ogsaa mod Erhververen. Endvidere bemyndigedes Justitsministeren til, saafremt han fandt det paakrævet, at paabyde, at enhver, der var eller senere kom i Besiddelse af Vaaben m. v. uden at have faaet Tilladelse til Indførselen eller Erhvervelsen, skulde gøre Anmeldelse derom efter nærmere af Justitsministeren fastsatte Regler.

Endelig blev det forbudt uden Justitsministerens Tilladelse at tilvirke komprimerede giftige Gasarter.

Loven af 1934 blev afløst af Loven af 10. Maj 1940, der navnlig adskilte sig fra Loven af 1934 paa følgende Punkter:

Glatløbende Haglgeværer og Ammunition dertil blev inddraget under Lovens Bestemmelser.

Justitsministeren bemyndigedes til under særlige Omstændigheder at bestemme, at enhver, der er i Besiddelse af Vaaben m. v., midlertidigt skal aflevere disse eller træffe særlige Bestemmelser til deres Opbevaring.

Bestemmelsen i Loven af 1934 § 4, hvorefter de under Overbestyrelsen for De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger staaende Foreninger og disses Medlemmer kan anskaffe og besidde Øvelsesgeværer og Ammunition dertil uden Tilladelse, indskrænktes til kun at omfatte selve Foreningerne.

Endvidere bemyndigedes Justitsministeren til at bestemme, at Lovens Bestemmelser, hvorefter civile Statsmyndigheder, kommunale Myndigheder og de ovennævnte Skytteforeninger i et vist Omfang kan anskaffe og besidde Vaaben m. v., under særlige Omstændigheder midlertidigt skal bortfalde.

1940-Loven var præget af Krigsforholdene, og det foreliggende Lovforslag tilsigter derfor en Tilbagevenden til den før Krigen gældende Ordning. Glatløbende Hagl- og Salongeværer undtages saaledes atter fra Lovens Bestemmelse, og en yderligere Lempelse er foreslaaet derved, at der nu ogsaa gøres Undtagelse for de riflede Salongeværers Vedkommende, saaledes som det var Tilfældet før 1934.

Justitsministeren bemyndiges derhos ved Loven til at træffe Bestemmelse om Aflevering mod fuld Erstatning af Vaaben, Ammunition og Sprængstoffer, altsaa ogsaa i Tilfælde, hvor det har været tilladt at have disse Vaaben. Denne Erstatning skal ydes, naar Justitsministeren i Henhold til § 3, Stk. 3, efter Forhandling med Forsvarsministeren træffer Bestemmelse om, at saadanne Effekter enten skal afleveres eller deponeres. I Folketinget er der gjort den Tilføjelse til Bestemmelsen, at der kun vilde blive Tale om Erstatning til de Vaabenejere, som selv har bekostet Anskaffelsen af Vaaben, noget jeg gjorde Rede for allerede ved min Fremsættelse af Lovforslaget i Folketinget.

Endelig fastsættes der særlige Bestemmelser om Hjemmeværnsforeningernes Anskaffelse og Besiddelse af Vaaben og Ammunition. Der siges derom i § 9, at Bestemmelsen i § 2, Stk. 1, den Bestemmelse, der forbyder at have Vaaben uden Tilladelse, ikke skal være til Hinder for, at Hjemmeværnsforeninger inden for de i den med